

havde jeg vidst det mindste om detteher —. Men jeg havde jo ingen Anelse.«

»Ja, det bliver ikke morsomt at tænke paa, at den Tølper gaar her og gør sig bred som Godsherre og kalder Storeholt for sit »Sæde«.

»Aa, det er oprørende! Jeg vil heller ikke blive her. Vi rejser igen saa snart som muligt. Jeg føler det saa uhyggeligt. Jytte ogsaa, — det har hun sagt mig. I Nat drømte jeg — -- nej, det er sandt, du har ikke kendt Tante Ernestine.«

»Ernestine? Navnet har jeg hørt.«

»Aa ja, din Far har vel nok talt om hende. Hun var vor Grandtante og havde sit Ophold her paa Storeholt, da vi var Børn.«

»Var det hende, der var lidt smaatosset og altid udtrykte sig i Bibelsprog?«

»Smaatosset? Det veed jeg ikke. Hun hørte til Herrnhutterne, som man dengang sagde. Hun gik altid sortklædt, i en Slags Nonnedragt, og vi Børn havde en sand Rædsel for det gamle Menneske. Hun gik omkring her som en Aand fra Graven, syntes vi. Saa havde hun en skrækkelig Mandfolkerøst og talte ganske rigtig altid som en Præst. De Voksne lo jo af hende, naar hun kom med sine frygtelige Dommedagsprofetier; men vi Børn blev bange. Og det var altsaa det, jeg vilde fortælle dig, Asmus . . . siden jeg i Aftes havde en Samtale med